

ОТКАЗ ОД СТРАНЕ ЗАПОСЛЕНОГ

Писана изјава запосленог којом отказује уговор о раду послодавца унапред, у коју послодавац по својој вољи може уписати датум престанка радног односа (бланко изјава о отказу уговора о раду) не производи правно дејство.

Из образложења:

Нижестепеним пресудама усвојен је захтев тужиоца – поништено је решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезан је тужени да врати тужиоца на рад, а против правноснажне пресуде тужени је изјавио ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија је неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време кдо туженог. Дана 17. фебруара 2008. године, тужилац и тужени су закључили још један уговор о раду, који се, према наводима туженог сматра анексом уговора о раду, и њиме су, између осталог, уговорили да уговор о раду ступа на снагу даном потписивања, да се закључује на период од пет година, да се пре истека рока може раскинути само споразумно, а ако дође до самовољног раскида без сагласности послодавца, запослени је дужан да исплати послодавцу накнаду плате у висини од 3.000 евра у динарској противвредности.

Тужени је приписао тужиоцу постојање отказног разлога из члана 179. став 1. тач. 2) и 4) Закона о раду, јер је тужилац присвојио новац на име атеста за возило..., о чему је тужилац 31. маја 2011. године потписао изјаву о признању. Међутим, тужени је оспореним решењем отказао тужиоцу уговор о раду зато што је тужилац 16. јуна 2011. године поднео писани захтев за раскид уговора о раду, с датумом престанка радног односа 20. јун 2011. године. Писани захтев тужиоца је унапред типски одштампан, са накнадно одштампаним типским подацима, који је тужилац био приморан да потпише у септембру месецу 2010. године у бланко облику.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев и поништили, као незаконито, оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу у обавезали туженог да врати тужиоца на рад.

Према томе, како је оспорено решење о престанку радног односа донето на основу одредбе члана 175. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/09), зато што је тужилац у писаном облику доставио туженом захтев за раскид уговора о раду, у смислу одредбе члана 178. ст. 1. и 2. Закона о раду, а не отказом од стране туженог због евентуалног постојања отказних разлога из члана 179. став 1. тач. 2) и 4) Закона о раду, а имајући у виду да је тужилац у септембру месецу 2010. године потписао бланко акт везан за раскид уговора о раду, односно бланко изјаву, по оцени овог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је тужилац изјаву потписао надајући се да активирањем потписане изјаве до правних последица неће доћи, у жељи да задржи посао, односно да је искључио могућност злоупотребе потписане изјаве од стране туженог. Из тога следи закључак да се тужилац никада није сагласио са престанком радног односа и да код њега није постојала воља за подношење писане изјаве о престанку радног односа. **(Пресуда Врховног касационог суда, Рев2 2219/2015 од 25. фебруара 2016)**